

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Conradi. II. Imp: seuera Iustitia, & Lupoldi metus ac fuga.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Senec. lib. 1. Rutilij innocentia ac virtus lateret, nisi accepisset iniuriam, ait illud, dum violatur, effulsit. Nunquid non sorti sua gratias egit, & exilium suum complexus est? De his loquor, quos illustravit Fortuna, dum vexat. An Æthna possit sublabi, & in se ruere, an illud excelsum cacumen & conspicuum per vasti maris spacia deterat assidua vis ignium, dubitatur: virtutem non flamma, non ruina inferius adducet. Hoc una maiestas deprimi nescit, nec proferri ultra, nec referri potest. In medio consistit, procellis undique circumfremantibus. Obruta fluctibus emergit. Quassata ventis, consistit. Abducta auijs, in semitam redit, quia Deus deducit illam. Quod in historia iuuenis, ad summa, per omne obstaculum, emergentis accipe, & mirare.

II. Gothofridus Viterbiensis, Conradi III. & Friderici I. Imperatorum notarius, scripsit *Chronicum vniuersale*, quod appellauit *Pantheon*, quod omnium tum Ecclesiasticorum, tum temporalium Principum res gestas contineat, & principes Dijs, in S. Scriptura, appellentur. Hoc opus partim prosa, partim ligata oratione scriptum ipsi Urbano III. Summo Pontifici dedicauit. Vnde non exigua ei authoritas accedit. Hic ergo Gothofridus Viterbiensis aliique scriptores tradunt de Conrado II. Rom. Imperatore, eum fuisse Principem admodum sapientem, iuris civilis peritum, & religioni Christianæ valde addictum, multisque, per Poloniam, Italiã, Galliam, Burgundiãmq;, victorijs clarum, & iustitiæ tam tenacem, vt nulli pacis violatori, aut rebellionem molienti veniam daret. Itaque, post multos, in nominatis regnis, sceptrum aliamque potestatem tyrannicè affectantes bello subactos extirpatosque, magnus, inter omnes, metus, vim, ambitionem, turbationemque publicæ tranquillitatis diu cohibebat. Quanquam, quid dico, diu? nulla, in hoc mundo, etsi per aliquot annos perseveret, est diuturna tranquillitas. Comes ergo quidam Lupoldus nomine, (Luifus Contarinus Lampoldum Palatinum de Bauaria, Martinus Crusius Diopoldum comitem Caluensem Sueuum nominat) rebus aliquamdiu pacatis, cepit consilia turbulenta agitare, quæ vbi vidit emanasse, mortem certam ab Imperatore metuens, fuga sibi censuit consulendum. Inter homines Cæsari placere cupientes, nusquam erat tutum habitare. Igitur ad feras, in remotam ab omni humano consortio siluam Nigram seu Hercyniam, non procul à castro suo Calua, se recepit. Ibi, in tuguriolo, quod tumultuario opere excitarat, aut, vt alij volunt, in molendino vacuo, cum

vxore, solus latitauit, iram Numinis pariter placans, & deuitans Imperatoris.

Hic nunc attendite, quàm verè dixerit Deus: *Ego occidam, & ego viuere faciam; percutiam, & ego sanabo: & non est, qui de manu mea possit exuere.* Comes Lupoldus in aula penè fuit occisissimus; in silua tutissimus; sed diuina sapientia, in orbe terrarum, mirabiliter ludente, mox iterum percussus, iterum sanatus fuit; neque fuit tanta Imperatoris potentia, quæ posset eum de protegente cælesti manu extrahere. Texerat iam aliquanto tempore Lupoldum latebra sua satis. Sed quid semper tectum manet? Delectabatur Imperator venatione, quæ cum in intima non rarò nemo- ra pertraxit. Aliquando igitur feras ardentius persecutus, disper- sis aliò atque aliò socijs, viam & se amisit. Itaque, quæ licuit, exi- tum quæsiuit. Tandem, per densas arbores, sub initium noctis, ad eam ipsam casam delatus est, in qua Lupoldus præsidium suum cre- didit esse constitutum. Viuendi ratio, in Comite atq; vxore eius, etiam vultum mutarat, vt ab Imperatore non agnosceretur. Pal- lor os infederat; genæ erant colore mustellino; capilli prolixè in humeros descenderant; facies rugis & squallore deformata car- bonarium referebat; denique ipsa etiam in siluis barba siluesce- bat. Ita incognitus ipse, probè cognitum hospitio excepit Impe- ratorem, eique, quæ solitudo concessit, ruris & agelli solatia mi- nistrauit. Cogitate quis tunc sensus Lupoldo, quis coniugi eius fuerit. In ambiguo utiq; consilio anxie deliberarunt, occultine Cæsarem atq; incogniti dimittere, an se prodere atque delicti ve- niam petere deberent? Miserum erat, in solitudine habitare; ro- gare veniam, periculosum Latere rutilius esse arbitrabantur.

Quantum prope plus Deus manifestauit, quàm ipsi oc- cultauerunt. Ea enim ipsa nocte, qua Cæsar, apud illos, diuertit, vxor Comitis viro suo prolem masculam peperit. Qua genita, pariter vox vni pueri vagientis, & altera de cælo, ad aures Impera- toris accidit, his verbis: *O Imperator, infans iste erit tibi gener & he- res.* Ac ne irrita esset, vox hæc eadem, tertia vice, est repetita: *o Imperator, infans iste erit tibi gener & heres.* Indomitas hæc verba, in animo Imperatoris, curas excitauerunt. Egone filiam meam rustico dem in matrimonium? opes meæ, & bona mea ad hunc terræ filium transibunt? Non transibunt. Igitur, quod Herodi olim furor suggessit, vt regem Iudæorum è medio tolleret, ne ipse

III.
Deuter. 32.
39.

IV.

Matth. 2.